

[Poulsgaard]

hvis ikke vi støttede enhver, der kan male to streger på et stykke papir. Lad det da få lov til at udvikle sig!

Det med Japan – jeg opfattede det i fjernsynet, nu var jeg ikke selv med i Japan – gik ud på, at japanerne ville have noget, der ligner noget, noget, man kunne tage og føle på, ikke alt det abstrakte, som man hverken kan finde hoved eller hale på.

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Det er kun for at gøre en lille bemærkning. Jeg kan ikke undertrykke min lyst til at gøre den, når hr. Poulsgaard siger, at selv om vi begge to er fra hovedlandet, så forstår vi ikke hinanden. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg er nemlig alvorligt bange for, at jeg forstår hr. Poulsgaard ganske udmærket. Jeg kender hr. Poulsgaard fra vort hovedlands litteratur. Hr. Poulsgaard minder mig altid om Anton Berntsens digt om min nabo Per Smed. Det var ham, der altid sagde, når man talte om den slags ting, vi taler om her: Hvad nytte er det til?

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 48:

Forslag til folketingsbeslutning om Tidsskriftcentret.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.
(Fremsat 25/11 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Som det vil være bekendt, og som det også fremgår af beslutningsforslaget, er Tidsskriftcentret en selvejende institution, som blev oprettet i 1968. Centret har en formålsparagraf, der siger, at det har til formål gennem biblioteksvirksomhed at indsamle og udlåne dansk og udenlandsk alternativ-, græsrods- og venstrefløjslitteratur. Centret skal desuden bl.a. gennem publikumsvirksomhed formidle infor-

mation om dette materiale samt om andre former for alternativ litteratur, organisering og initiativer, og centrets målgruppe er enkeltpersoner, organisationer og andre biblioteker.

Det ligger sådan, at Kultur- og Kommunikationsministeriet har bidraget til Tidsskriftcentrets virke siden 1979 ved at give tipstilskud. Det seneste har været på 55.000 kr. i 1987.

For to år siden behandlede Folketinget et tilsvarende forslag til folketingsbeslutning fra SF, og under forhandlingen tilkendegav min forgænger, den daværende kulturminister, at hun fandt det rimeligt at bede rigsbibliotekaren om at komme med en vurdering af Tidsskriftcentret. I sin udtalelse, som kom i maj 1986, bemærkede rigsbibliotekaren, at det givetvis ville være nyttigt, om den statslige tilskudspolitik på dette område blev underkastet en samlet vurdering på grundlag af en detaljeret analyse af relevante biblioteker, samt at der blev fastlagt visse betingelser for ydelse af støtte og retningslinjer for driften af biblioteker med hensyn til tilgængeliggørelse og bevaring af det anskaffede materiale.

På det grundlag bad Kultur- og Kommunikationsministeriet så rigsbibliotekarembetet om at foretage en nærmere analyse af mindre, private bibliotekers behov for eventuel støtte på finansloven. Jeg vil godt benytte lejligheden her til at referere de hovedpunkter, som rigsbibliotekaren har peget på. Han mener, der er en række betingelser, som skal være opfyldt for, at der kan blive tale om statsstøtte.

For det første skal biblioteket råde over samlinger, som supplerer det offentlige biblioteksvæsen, det skal have en niche. Der kan eksempelvis være tale om samlinger, der består af materiale, som normalt ikke ville blive afleveret til statslige eller kommunale biblioteker, og som biblioteket har adgang til i kraft af forankring i særlige brugergrupper, i folkelige bevægelser el. lign.

For det andet skal tilskudsordningen være billig forstået på den måde, at den er i det mindste økonomisk forsvarlig; det skal med andre ord være en god forretning for staten at yde tilskud til driften i stedet for selv at overtage den.

For det tredje skal biblioteket opfylde visse bibliotekariske mindstekrav som f.eks. at deltage i lånesamarbejde, have fast åbningstid og offentlig adgang.